

CRISE XERAL*

Fernando ACUÑA RÚA
CXTG-CIG

Reflexiónase sobre as graves ameazas que pesan sobre toda a produción galega e os talantes das Administracións as confrontaren. Reclámase un “plan de choque” que encare o desastre e proponse “a operatividade económica e sobre todo industrial do sector público”. Enxérganse os liñamentos sindicais.

A mobilización do dous de decembro na praza compostelana do Obradoiro significou un forte toque de atención ós gobernos, galego e central, sobre a verdadeira dimensión da crise que se asenta ameazadora sobre o presente e sobre o futuro dos nosos sectores económicos, sobre a xeneralidade da industria, sobre o agro e sobre a pesca.

Non foi casualidade que a convocatoria fose protagonizada conxuntamente por sindicatos e organizacións agrarias. De feito, a colaboración daquela convocatoria, dalgúns xeito inédita, que abrangúa ó máis significativo das organizacións sociais, seguíu e segue a se manifestar agora que as mesmas organizacións chamamos ó conxunto do pobo traballador galego á que vai ser histórica xornada do dous de abril. Non foi casualidade, dicía, porque esa sintonía ven inducida e provocada precisamente polo alcance da crise. Sendo obvio que a situación dos traballadores por conta allea é ben diferente á da xeneralidade dos produtores agrarios, o certo é que aquí, diante da parsimonia e submisión da Xunta de Galicia, diante da manifesta marxina-ción —cando non inmiscricorde ataque— do goberno central do Estado, compre aunar vontades e esforzos na elemental dirección de esixir cambios e transformacións.

O carácter global da crise é evidente: calquera persoa que lea un periódico dun día aleatorio destes meses, atoparase con noticias de múltiples empresas agónicas, de mobilizacións obreiras, de problemas agrarios como o das cotas do leite ou o sector cárnico, de negros presaxios para o mundo do mar, etc.

Para a Xunta semella tratarse dun problema de axuste, de cambios no tránsito dun modelo asistido a outro perfectamente competitivo, que é o desexable (para o actual goberno galego, claro). Así as cousas, trataríase de prodigar entre os traballadores e cidadáns en xeral (dos *votantes*, vaia) a idea de que hai que confiar nas bon-

* Recibido en Febreiro de 1992.

dades innatas dun futuro no que, rematado o necesario axuste de agora, as cousas da nosa economía transcorerían en clave de progreso e medranza. O aformismo *non hai mal que por ben non veña* sería o consolo para as desesperanzas de agora. O cal mesmo pode levar á complacencia a quen están libres de sufrir en propia carne o tal axuste, pero é unha receita de dudosa aceptación para os *axustados*, nova categoría social na que a éste paso ímonos encadrar a maioría dos galegos.

Decía hai pouco o Presidente da Xunta que éste país, dentro duns anos non o ía coñecer nin a nai que o pariu (sic), xactándose dos logros habidos e dos proxectos por desenvolver dende o seu goberno. Cecais, a habitual dobre linguaxe de certa clase política, veña aquí a conto para pensar se, efectivamente, así será, e a nosa Nación convertirase en pouco tempo nun inmenso eucaliptal, onde non haxa nin industria, nen barcos, nin vacas, e onde polo tanto os traballadores sobren.

A actual dependencia das políticas económicas deseñadas na C.E.E. dos compromisos asumidos polo goberno central no tratado de adhesión, e dos tamén asumidos con posterioridade ó mesmo, sitúanos no absurdo de que sectores básicos para Galicia, por exemplo o lacteo ou a pesca, atópanse en proceso de desmantelamento, mentras o Estado Español importa enormes continxentes de leite e peixe. Absurda porque neses sectores, coma noutros, áchanse posibilidades reais dun desenvolvemento racional. Absurda, claro, se facemos abstracción dos intereses que con tales políticas se defenden.

Da industria, ó frenético ritmo de desmantelamento destes anos, dentro de pouco só escoitamos falar ós libros de historia. O Presidente da Xunta, noutro día de inspiración, quixo alcumar no Parlamento galego a 1991 como o *ano da industrialización de Galicia*. Rematado o ano, ben se vé o que hai: se de algo se pode alcumar o ano pasado será do da desertización industrial de Galicia.

Agora, cando se cumpre o ecuador da actual lexislatura xuniteira, a mensaxe propagandística vai no senso dun pretencioso Plan Económico e Social do que se fala moito pero ignórase o seu paradeiro. A Xunta, con moito ruído e poucas noces, inúndanos de literatura e papeis que se para algo serven é para ratifica-lo diagnóstico sindical da crítica situación. Sen embargo, non é de diagnósticos do que anda Galicia necesitada, senón de medidas concretas e globais, dun plan de choque que supoña un punto de inflexión na tendencia actual que galopa, dito sexa sen catastrofismo senón co máis crú dos realismos, hacia o desastre. Medidas que, obviamente, é o goberno galego quen ten que definir. Nesto coincidimos co Presidente: quen goberna é a Xunta, que para iso é produto da vontade popular expresada nas furnas. Pois ben, gobernar é o que dende os sindicatos se lle solicita e esixe. Non seremos nós quen cuestionemos esa prerrogativa.

Agora ben, gobernar significa, na tesitura que se atopa o país, ofrecer solucións ós problemas sociais. Inda sabendo que a nosa autonomía é débil —en certos aspectos mesmo raquíca— en competencias de planificación e decisión económica; sabendo tamén que os recursos económicos e os resortes políticos non residen en Santiago precisamente; coñecendo por suposto —e precisamente por iso— as

circunstancias históricas nas que nos movemos; tendo presente todo eso, a Xunta está orlignada a ofrecer ó noso pobo algo máis ca operacións de márketing.

Non vale, neste partido, bota-las pelotas fora. Non é de recibo que o Conselleiro de Economía, por exemplo, dea lexitimidade á folga se ela se dirixe contra o goberno central. Tampouco que un deputado do mesmo grupo político que nos goberna, se preste a encabeza-la folxa xeral se o seu partido o considera oportuno. Home, tales valentías poden ser cousa de sindicalistas e demais secuaces, pero persoaxes tan sisudos...

O que se precisa é capacidade reivindicativa fronte ás instancias onde residen as competencias, recursos e resortes ós que antes aludíamos, unha vez defindio o que Galicia necesita. E o que Galicia necesita non se pode definir sen darlle amnistía á operatividade económica e sobre todo industrial do sector público, hoxe catalogada de materia prohibida polo liberalismo que se predica, e unha vez constatada a realidade de que o capital privado, con Fraga ou sen Fraga, non se anima. O mesmo que compriría algunha dose de contundencia para supera-la outra realidade de que só un 2,5% do investimento da banca pública estatal se verifique en Galicia, ou —máis chamativo aínda— que dos recursos captados polos intermediarios financeiros en Galicia (é dicir, do que os galegos aforramos) só se invista aquí un escaso 59%.

¿Lémbrense do pacto das autovías? Daquela, o goberno galego, transgrediu o acordo unánime da Xunta, os partidos políticos, os sindicatos e a organización patronal, que esixía a Madrid que as autovías de comunicación coa Meseta estivesen rematadas no ano 1993. O pacto Xunta-goberno central, uns días despois, demoraba ata 1995 a execución destas infraestructuras. Agora, semella que non só houbo transgresión dun acordo unánime da sociedade galega, senón que temos mercadas tódalas rifas do sorteo dun novo aprazamento. A ver se as vemos no terceiro milenio: podendo ser nos seus albores.

E así sucesivamente. Mentras a Xunta de Galicia practica a máis despampanante submisión verbo do goberno central, éste resposta co máis sepulcral dos silencios ás reivindicacións sindicais. O Sr. García Sabell, delegado do Goberno central en Galicia (como se sabe polas diferentes ocasións en que, ó longo do seu dilatado exercicio do cargo, ten manifestado a súa gran capacidade como valedor do centralismo na nosa Terra) aplica o silencio administrativo ó que por escrito e verbalmente se lle manifestou e reclamou polos sindicatos van alá tres meses.

O panorama non é precisamente alentador. Mais non está entre os defectos sindicais o do resignado sometemento. Queremos transformar esa realidade. Por eso, fundamentalmente, é polo que convocamos a folga xeral do día dous de abril. Ó tempo, digámolo por enésima vez, mantemos unha actitude aberta ó diálogo, e non por perder tempo e paciencia falando, senón co ánimo de chegar a acordos que signifiquen un aporte positivo entre tanta desfeita.

SUMMARY The serious threats to Galician products and the attitude of the Administration when confronted are studied. A plan of action has been demanded to confront any possible disaster and project economic vitality, proposing "economic operativity, above all in terms of the public industry sector". Syndical strategies are beginning to be seen.

